

Även barn kan hitta något ätbart i soporna

Sopsortering. Med "Vem kan älska Ella?" gör göteborgsskådisen Moa Myrén (övre högerhörnet) sin andra uppsättning på Teater Halland (efter "Genom blodet"). Pjäsen inleds med att barnen får leta

En spännande sagovandring

TEATER. I går dök den hemlösa flickan Ella upp på Teater Halland för 60:e gången och visade sig för två skolklasser.

När rätt handske sitter på rätt hand kastar sig barnen över högen med sopor för att sortera skräp och hitta mat till Elvira. Hon är den hemlösa tanten som skådespelerskan Moa Myrén berättar om och senare förvandlar sig till.

Klockan närmar sig tio och en aningen unken fruktdoft sprider sig i Teater Hallands lastutrymme i Varberg, där 18 förskolebarn från Veingeskolan F-6 utanför Laholm har samlats för att följa med på en

sagovandring. Barnen är ovanligt tystlåtna, men vill gärna hjälpa till att bygga en koja när sagovandringen har fortsatt ytterligare en bit in i teatern.

Plötsligt hörs ett barnskrik. Det är en bebis som hittas i en låda tillsammans med en skylt som sjuårige Rasmus Bengtsson läser högt utan att tveka:

– Vem kan älska Ella?

Där har vi pjäsens titel. Och på frågan varför Ella har hamnat i en låda på gatan, gissar en flicka på första bänk att hon kanske hade fattiga föräldrar.

– Budskapet är allvarligt och tungt, men jag tror att barnen kan ta det till sig efter-

Allvarligt. Sjuårige Rasmus Bengtsson (mitten) och hans klasskamrater från Veinge fick fundera över hur man ska klara sig om man är ett ensamt barn utan bostad.

som Ella är i deras egen ålder, säger läraren Bitte Åkesson efteråt.

Ja, Ella växer alltså upp och när hon är sex år får hon klara

sig själv eftersom Elvira dör. Och nu blir det spännande. När vägvisaren Per-Anders "P-A" Carlsson har tagit på sig en pannlampa får klassen följa

med honom in på den mörka scenen, där Moa fortsätter med sagan.

Om inte de medföljande vuxna redan har känt en fläkt av 1970-talets proggvindar, så gör de det säkert nu. Ta det som en beskrivning av innehållet, inte som kritik. Om detta var en recension hade det säkert stått något smålustigt om att P-A inte har samma avslappnade säkerhet på scen som sin lillebror Lasse Beischer – men han bjuder i alla fall till och får med sig barnen hela vägen till avslutningen i en lägenhet efter en knapp timme.

Där bor ett par som kanske kan ta hand om Ella, som Moa

Myrén nu spelar med uttrycksfullt kroppsspråk. Att det politiskt korrekt nog är två killar som bor ihop förstår nog inte barnen innebörden i. De verkar inte tycka att det är konstigt, men ser inte heller direkt Adam och Anton som potentiella föräldrar i en familj.

– Jag tycker att barnen är väldigt naturliga och att det är vi vuxna som brukar komma med värderingar. I Laholm är vi inte direkt bortskämda med teater, men detta var en föreställning som gav mycket, tycker Bitte Åkesson.

Efter en kort matrast byter klasserna aktivitet. Nu får ettorna göra sagovandringen och de yngre barnen prova

HP-FRÅGAN: Vad tyckte du om föreställ- ningen "Vem kan älska Ella"?

**My Andersson, sex år,
Laholm:**
- Soporna var lite ackliga i början, men jag tror i alla fall att Ella hittade en familj att bo hos och fick syskon. Det är bra att ha syskon.

**Bitte Åkesson, lärare på
Veingeskolan:**
- Den gav mycket inspiration till hur vi ska göra arbetet med miljö och ett hållbart samhälle mindre abstrakt för de yngre barnen. Jag fick även idéer till hur vi kan läsa sagor på andra sätt.

**Rasmus Bengtsson, sju
år, Laholm:**
- Det var spännande när vi var i det mörka rummet. I soporna hittade jag en plastpåse med en korv som hade gått att äta. Nu ska vi få bygga en modell av en scen.

i soporna efter ätbar mat till den hemlösa tanten Elvira.

om hemlöshet

att bygga modeller av en dekor hos scenmästaren Lars Sörensen.

- Temat är hemlöshet, fattigdom och hunger, men förutom att visa diabilider som inspiration så får barnen fria händer. Sedan belyser vi dem med olika färger så att det blir varmt och kallt ljus för att de ska se skillnaden, berättar han.

Kreativiteten sprudlar ända tills det är dags att kliva på bussen och åka hemåt, efter en halv dag bakom teaterns kulisser.

I bästa fall har Laholmseleverna fått något att fundera på. Tänk om ett frö av humanism och medkänsla har sätts i vår alltmer individu-

"Vem kan älska Ella?"

- Interaktiv sagovandring som nu har spelats 60 gånger i Varberg, för sammanlagt cirka 800 halländska barn mellan fem och nio år.
- Regi, kostym/scenografi (ihop med ensemblen) och manus (fri bearbetning av Anette Skåhlbergs bok): Maria Ericson.
- Skådespelare: Moa Myrén. Scenmästare och pedagog för workshop: Lars Sörensen. Vägvisare: P-A Carlsson. Producent: Cecilia Ahlstedt.
- Hemsida: www.teaterhalland.se

aliserade värld? Minns du Elvira och Ella, som vi såg i Varberg för några år sedan, kanske någon säger i stället för att skynda förbi en sliten

gatumusikant på stan. I sämsta fall har de 41 små hallänningarna "bara" haft en ovanlig teaterupplevelse.

Bild: Annika Karlborn
010-471 53 77
annika.karlborn@hallandsposten.se

Martin Erlandsson
010-471 53 40
martin.erlandsson@hallandsposten.se

Filmen skildrar ett nytt sätt att umgås på nätet

FILM dokumentär

Justin Bieber: Never say never
Regi: Jon Chu. Längd: 1 tim 45 min. Ålder: Barn tillåten. Biografier: Capitol, Varberg, Röda kvarn, Halmstad, Maxim, Laholm, Facklan, Kungsbacka

Ibland måste en 3D-skeptiker som jag själv erkänna att tekniken har sina poänger. Som när den 16-årige hjärtekrossaren Justin Bieber sträcker ut handen genom filmduken för att – så när – snudda vid kinden på någon i biopubliken. Om denne någon råkar vara ett hängivet, olyckligt förälskat fan så är det naturligtvis en maxad bioupplevelse.

"Never say never" är lika delar konsertfilm och tillrättalagd biografi. I tillbakablickar får vi följa stjärnskottet Bieber från barndomens talangtävlingar hemma i Kanada till triumfen inför ett utsålt Madison Square Garden.

Gulliga babybilder blandas med klipp på en gänglig tonåring som flamsar runt bak-

om scenen på en Segway (samma absurda fordon som Johan Rheborg tar sig fram på i "Solsidan"). Konsertscenerna är maffiga med en myriad gästartister, från Jaden Smith och Miley Cyrus till Boys II Men och mentorn Usher.

Men framför allt är filmen en skildring av virala fenomen och Youtubehjälp. Precis som "Social network" skildrar "Never say never" ett nytt sätt att umgås på nätet – hur barn och tonåringar samlas kring videoklipp som sprids blixtnabbt från person till person.

Genom fiffiga bildlösningar förstår vi att Justin Bieber har mer gemensamt med

nysande pandor, skrattande bebisar och andra Youtube-succéer, än med 90-talets skivbolagskonstruerade pojkband.

Men en sak delar han med tidigare tonårsensationer: att andra människors förväntningar vilar tungt på hans smala axlar. För hur mycket de vuxna i hans närhet än pratar om Biebers egna drivkrafter och deras vilja att leda honom rätt i livet (managern Scooter Braun hävdar att 90 procent av hans jobb är att göra sin unge klient till "en bra människa") så är det svårt att bortse från de enorma summor som Cirkus Bieber drar in.

Och nog är det ett problem, snarare än en bedrift, att en högstadietänke har gjort 120 spelningar på två år – 14 av dem med en bruten fot.

Karin Svensson/TT Spektra
kultur@hallandsposten.se

Duett. Justin Bieber sjunger duett med mentorn Usher, under tonårsstjärnans konsert på Madison Square Garden i New York. Bild: FOX

Deckaren "Med slutna ögon" vågar se åt ett annat håll

BÖCKER

Gianrico Carofiglio:
"Med slutna ögon" Översättning Ulla Trenter (Forum)

De flesta skivcoachar påpekar att det är viktigt med ett driv i texten, en framåtrörelse som får läsaren att vilja läsa vidare. Att det finns konflikter är också viktigt, somliga "experter" går till och med så långt som att säga att det bör vara någon form av konflikt eller motstånd i varje scen.

Sakta mak. Gianrico Carofiglio låter sin huvudperson filosofera över livet i "Med slutna ögon". Bild: ????

Den italienska författaren och före detta antimaffia-åklagaren Gianrico Carofiglio har inte lyssnat på dessa råd. Hans andra roman på svenska, "Med slutna ögon", föredömligt tunn för att vara en kriminalroman, har inte mycket till driv och framåtrörelse, och när det kommer till konflikter och motstånd finns det visserligen en hel del av den varan, men väldigt få har med själva intrigen att göra.

Försvaretsadvokaten Guido Guerrieri åtar sig ett fall som ingen annan vill ha. Det rör sig om en ung kvinna som anmält sin pojkvän för att

han utsatt henne för grova övergrepp. Pojkvännen är en känd läkare och son till stadens mäktigaste man, något som inte förenklar ärendet.

"Med slutna ögon" är en bok att förbryllas över. Författaren ägnar inte speciellt stort intresse åt huvudintrigen utan låter istället sin försvaretsadvokat äta, träffa en gammal bekant som han förlorat kontakten med, vara sömnlös, umgås med flickvännen och gå på fest, titta igenom handlingar och sorgmodigt filosofera över livet.

Så kommer några sidor med själva rättegången och

berättelsen hettar till för stunden, men återgår snart till ett stilla lunk. Ändå går det inte att direkt avfärda boken. Den har någonting annat, och mina tvivel bottnar kanske i ovanan att läsa deckare som vågar se åt ett annat håll.

Fast helt håller sig inte författaren borta från mittfäran. När han låter någon (tämmligen förutsägbart vem) i kursiv stil berätta om barndomens övergrepp känns det slött och utslitet. Vi har läst det förut, jag hade inte orkat flera hundra sidor med den här författaren, men drygt tvåhundra känns tveklöst överkomligt.

Annika Bengtsson
annika.bengtsson@hallandsposten.se